

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica III. Quadragesimæ. Peccator domus Diaboli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA III. QUADRAGESIMÆ.

Peccator domus Diaboli.

Revertar in domum meam. Luc. II.

Uanquã sub prima mundi nati cunabula non minimum Saturniæ, adeoq; aureæ, felicitatis putabatur argumentum nullis domorum claudi sepimentis; nam cum

-- Saturno ad Tartara misso

Sub Iove mundus erat --

Tum primum subiêre domos --

hodie tamen nulla major censetur felicitas, quàm splendida ædium mole, ductisque in cœlum turribus posse includi. Deum credo humana æmulantur ingenia, qui cum longissimum & principio carens ævum sine omni domo, sine omni tugurio exegisset, tandem augustissimum sibi struxit palatium, dum in principio creavit cœlum & terram. Et illud quidem tantâ magnificentiâ, ut in materiam aliud adhibuerit nihil, quàm aurum, jaspides, sapphiros, sardonichas, chrysolithos, topazios, sardios, chalcedonios, chrysopteros, hyacinthos, amethystos, smaragdos, beryllos, & portarum magnitudinem æquantem margaritas. *Erant structura muri ejus (inquit Domini ocellus) ex lapide jaspide, lapide pretioso ornata, & singula porta erant ex singulis margaritis.*

Nimirum non decebat aliter tantam habitare majestatem, cui nihil dignè subservire potest, quod non sit pretiosissimū, rarissimum, pulcherrimum.

Cœli speciem in terris adæquare volentes nonnulli divinitatis affectatores ædes totas aureas & gemmeas humano majore luxu sibi fabricari fecere. Sic Homerus Alcinoi Phœacum Regis domum totam auro argento, electro, & ebore fulgentem describit.

Hom. l. 7.
Odyss.

Sic Genialium dierum scriptor Indorum Toparcharum Regias argenteis imaginibus distinctas, & aureis columnis fultas commendat. Sic idem Arabum, & Sabæorum tecta smaragdo viridantia deprædicat. Ut nihil dicam de Cyri à Memnone fabricatâ domo illigatis auro lapidibus; nihil de Neronis palatio, uno è septenis mundi miraculis; nihil de turri Babel, Phariâ, & alijs id genus superbis molibus, quas carmine suo videtur notasse Poëta qui cecinit:

Cœlum ipsum petimus stultitiâ --

Fabulantur Poëtæ Titanas, quod jure Cœli sibi undecunque debito exuti essent, conatu incredibile ter conatos imponere Pelio Ossam, quatenus vel sic ad superos eniterentur: à potentiore tamen Jove fulminatos & ad ima dejectos horribilium monstrorum in terram propaginem intulisse. Immanis ille Titan, & quovis Encelado procerior Damon, quæ non tentavit hactenus, ut ad Cœli avitas domos (unde

Alex. ab
Alex. l. 5.
c. 24.

Horat. l. 1.
Carm. Od.
3.

Virg. l. 1.
Georg.

Ovid. 1.
Met.

Gen. 1. 1.

Apoc. 21.

Luc. 10.

fulguris instar decidit) reciperetur, paratus non per montium præruptantùm, sed per columnas cultris novaculisque hispidas ab ipsomet Orci profundo illuc eluctari. Verùm enim verò ubi se irrevocabili banno (liceat in causã rebellionis juridicè loqui) percussum animadvertit, aliud in terris quærir cœlum, ubi hospitari possit, scilicet hominem; id quod præsentiprosequar dictione.

Philo l. de Cherub.

Ea dignitas hominis est, ut Doctor Judæus non dubitet dicere: *etiamsi tota terra aurum, aut si quid auro pretiosius, repente fieret, moxq; per opificum ardet in porticus, vestibula, aulas, areas, ad usq; sacras impenderetur; ne scabellum quidem Dei pedibus posset fieri. Dignum tamen ei domicilium anima est, modò sit idonea.* Habet quidem DEVS in domo sua cœlesti mansiones plurimas, ut ipse Christus asserit: *in domo Patris mei mansiones multa sunt;* tamen, pro magnorum more Principum, voluit etiam in terris sibi esse domos, ut si interdum post meridiem orbem perambulare vellet, auræ recentis captandæ animique relaxandi gratiã, haberet quò jure posset divertere. Homo enim justus ita propriè Dei habitaculum est, ut ex sensu Theologorum, si per impossibile Deus in cœlo non esset, in anima justii esset. Proinde meritò justus à S. Bernardo appellatur *Cœlum*, quia ubi Deus ibi cœlum. Non ignorat id Spiritus Tartareus, qui ex eo quòd nullam Cœli Empyreii spem reliquam habeat, omnimodis satagit, qualiter hoc terrestre cœlum occupet, Dei que Domum suam faciat. Hic hospitari ejus sum-

Ioan. 14. 2.

ma beatitudo, summa jucunditas, summa requies; unde, quoties extra hominem degit, in statu violento est, & ut loquitur hodiernus Evangelista: *ambulat per loca arida, & inaquosa, querens requiem; & non inveniens dicit: revertar in domum meam.* Per loca arida Gregorius interpretatur justorum corda, loca, inquit, *arentia & inaquosa sunt corda justorum, qua per discipline fortitudinem ab omni carnalis concupiscentia humore siccantur.* In talibus exulat, & requiem non invenit Diabolus, quia, utpote totus siccus, ardens, & adustus ibi maximè esse amat, ubi cellaria bene plena, ubi penus, & coquina pinguis, ubi

Crateras magnos statuunt, & vina coronant.

Virg. 7. Æneid.

ubi grandibus certatur culullis; ubi spumant pateræ, feruent lebetes, ubi tepent balnea. Sic ille Orci hospes petit ab Abrahamo vel unicum guttã, quã possit ardorem suum levare: *mitte Lazarum ut intingat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meã;* nec impetrat. Super quo patheticè ita ferè discurret prædicator Venetus. "Si omnes Beati genu flexi, etiam cum B. Virgine, coram Christo non cessarent cum lacrymis per mille annos obsecrare, ut rivulum aliquem super eum, hominem effundat; certum est, Christum id minimè facturum. Rogent denuo per totidem annos; saltem emitte amphoram aquæ super hunc miserum; neque hoc faciam respondebit. Saltem effunde calicem; neque calicem. Tandem dicant, intingat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret

Luc. 16. 24.

Lauredan: „ Silo. de „ divite, & „ LAZARO.

geret linguam ejus; neque hoc perfvadetur facere. Tam aridus naturâ suâ Orcus est, ut nec unius guttulæ sit patiens; ex quo rectè infero, corda justorum Dæmoni infernum esse, veluti humoris expertia & arida.

Sed enim gratissimum illi è contrario Cœlum adornant, in quorum corde semper prostat labrum, & vannus aquâ plena ad lavandum. Nec miremini quòd Dæmon amet balnea, quia totus *immundus*, totus *fordidus*, totus *niger* est: & hinc sæpe in piscinis & lacubus conspectus. In ditione Cracoviensi, refert Cromerus, lacum quandam per amplum Tartarei Spiritus infederant; quòd cum piscandi gratiâ incolæ vicini cum vexillis, crucibus & Presbyteris subinde convenissent, primo tractu, adnitentibus Piscatoribus, tres pisciculos duntaxat, altero nil nisi rete convolutum, tertio deniq; monstrum horrendum caprino capite, oculisque flammantibus extraxere. Hoc viso territis ac diffugientibus cunctis, qui aderant, spectrum illud sub aquas denuo immerisit sese, ac toto lacu discursans terribilem edidit strepitum.

Ænigmata loqui videor; at, si ita vultis, loquar clariùs. Quisquis in libidinem quasi aqua effusus est, quisquis carnis mollitiæ liquefcit ac diffluit, quisquis Venerem meditat, is deliciosissimum Cacodæmoni in corde suo instruit balneum. Tale instruxit puella ignoti nominis apud D. Prosperum, quam ita describit: *quadam juvencula Araba natione, ancilla Des habitum gestans, cum in balneo lavans simulacrum Veneris impudicè respiceret, ei se ipsam*

consmilans, domicilium se Diabolo prae-buit. Statim ille meatu gutturis ipsius occupans, nullum cibum, nullumq; potum traiciens, per septuaginta ferme dies jejunium sibi ex possesso vase exhibuit. Jejunare non curat Diabolus, modò vas, modò labrum, ubi lavetur, obtineat; hic totus domi suæ est, totus jucundatur & deliciatur, hoc illi loco delicatissimi cibi. Sicut enim Christus Dominus cibum suum dicebat esse, facere voluntatem Patris sui, ita Dæmon è contrario dicit: meus cibus est, ut homo non faciat voluntatem Dei sui; ut lasciviat, libidini vacet, se ipsum polluat, &c.

Castissimus Raphaël instruens aliquando Tobiam dicebat: *audi me, & ostendam tibi quibus prevalere potest Daemonium. Hi qui Deum à se, & à domo mentis suæ excludunt, & sua libidini ita vacant sicut equus & mulus, quibus non est intellectus, habet potestatem Daemonium super eos.* Quid ais ó bone Raphaël? ergone superbi, invidi, furiosi, gulosi, avari, homicidæ extrartaream potestatem erunt? Sunt equidem & isti Dæmonis, sed illi per excellentiam. Propter libidinem, inquit Episcopus Adiacensis, Saræ sponsi perierunt; propter libidinem septem Dæmonia Mariam Magdalenam occuparunt; propter libidinem S. Paulus Corinthium incestuosum Satanae tradidit: & apud D. Ambrosium Symphoriani urbis præfecti filius, quòd S. Agnetem manu contingeret, cecidit in faciem suam, & prae-focatus à Diabolo expiravit. Passim vulgus virum quempiam aquaticum (a) confingit, qui homines lavandi gratiâ aquas intrantes interdum pra-

Ioan. 4. 34.

Tob. 6. 16.

Fab. Justinian. in Tobia c. 6.

Ambr. ser. 90.

(a) Waserman.

Crom. l. 9. hist. Polon. anno 1278.

Gen. 49. 4.

L. de dimid. temp. c. 6.

(a) *Venerē
fabulantur
Poe: a natā
ex spuma
maris.
in Spec. e.
xemp.*

præfocet; quod commentum licet fe-
rè ad pueros ab aquis deterrendos in-
ventum putem; tamen in luxuriosis
propriè verificari deprehendo; illos e-
nim suffocari nil mirum; cum Venus
(ut nōrunt docti) nil nisi spuma & a-
qua sit. (a) Præfocari similiter debu-
erat unus aliquis juvenis luxuriosus;
qui, ut vetus memorat Scriptor, inten-
tione malā intrabat lucum, ubi lenæ,
& lupæ latebant. Intransi occurrit
Satan minitabundus: vade, inquit,
vade quò te trahit tua concupiscentia,
ego certè brevi meum in te jus usurpa-
bo. Vbi interiora luci penetrasset, ap-
paruit Christus habitu eremicolæ, filij
nomine perditum compellans, requi-
rensque quò tenderet. At ille pro-
terva dicacitate. Tune, inquit, homi-
nis larva meus Pater? Ego, ego, repo-
nit Dominus, Pater tuus; & statim di-
ducta veste ostendit ei, ceu quondam
Discipulis, manus & latus copioso cruo-
re stillantiā; exclamat Juvenis cū Tho-
ma: Dominus meus, & Deus meus. Post
hæc ait illi Salvator, i nunc & peccata
tua sine mora per confessionem expia,
is enim, qui tibi ante lucum occurrit,
Dæmon Tartareus est, teque expectat,
ut frangat gulam. Qui cū exisset de
luco cum proposito efficaci confitendi,
jam Diabolo prorsus ignotus, liberè
quærit; quem tu hic opperiris? Respon-
det Dæmon: certè tu ille non es. Prior
quidem juvenis, qui paulò antè lucum
intrarat, totus noster erat, mihi que data
fuit potestas in eum; tu verò toto Or-
co diversus es.

Sed jam contraria contrarijs oppo-
namus. Humore oblectatur Dæ-
mon,

mon; fumo & arefactis pellitur. De-
textit hoc antidotum idem supra cita-
tus è cœlo Medicus, dum de immani
illo pisce, qui Tobiam devorare para-
bat, cor & jecur eximi atque asservari
jussit, rogatusque vim eorum, respon-
dit: *cordis particulam si super carbones*
ponas, fumus ejus extricat omne genus
Demoniorum sive a viro, sive a muliere.
Quod & factum; nam ubi Tobias Sa-
ræ matrimonio junctus est, primā sta-
tim jugali nocte protulit de cassidili suo
partem jecoris, posuitq; eam super carbo-
nes vivos: & tunc Dæmonium conti-
nuò inde fugit, quod apprehendens
Angelus: *religavit in deserto superioris*
Egypti, ne posthac rediret.

Disceptent hîc ut volunt interpre-
tes; naturaline an supernaturali virtu-
te hæc gesta sint, fueritne fumus iste
præcisè signum expulsionis Dæmonis,
an physicè in eam concurrerit: ego cū
Serrario nostro duas illius significatio-
nes noto. Prima est significatio Pas-
sionis Domini. Ita docet S. Prosper.
Mysticum, inquit, actionis hoc est, quòd
ex interioribus piscis Dæmon fugatus est.
Hoc agit Piscis magnus ex passione sua
Christus. Et postea. *ΙΧΘΥΣ Latine pis-*
cem de Christo majores nostri interpreta-
ti sunt ex Sibyllinis versibus id colligentes,
quòd est Ιησους Χριστος Θεου Ηος Σωτηρ Ιε-
sus Christus Dei Filius Salvator; piscis in
sua passione decoctus, è cujus interioribus
remedijs quotidie illuminamur & pasci-
mur.

Petrus Boystuanus scribit se inter-
fuisse anatomie quorundam, quos
constabat præ amore defecisse: erant
ipsis viscera retracta, cor omnino alte-
ratum,

Tob. 6. 8.

Tob. 8. 2.

Serrar. in
Tob. c. 8. q. 2.Prosper. l.
de promiss.
& predic.
p. 2. c. 30.Boystu l. 3.
theatri.

raturum, jecur fuliginosum, pulmones adusti. Crediderim, ait, eorum animos coctos, & tostos: unde? ab aliquo igne dubio procul. Is autem alius non fuit præter amorem; amor enim, ut Græcus canit Poëta, *vel Lyparæo sepe Vulcano flammam ardentiorum excitat.* Clamat Christus in passione omnia sua interiora combusta, & arefacta: *arnit*

Theocrit.
Idyll. 2.

Psal. 21. 16.

Ioan. 13.

tanquam testa virtus mea. Quis eum assavit? utique carbones vivi amoris, quo cum dilexisset suos in finem dilexit eos. Mox ergo ut nidorem ejus sensit Dæmon, continuo quasi mortuus cecidit, uti aliquando coram S. Edmundo, à quo cum jacens adjuraretur per asperionem sanguinis & passionem Christi, diceret, per quid illi plurimum nocere posset; respondit: per illud quod nominasti.

Altera fumi illius significatio est pœnitentia. Per hanc optimè domus interna exiccatur, cor salubriter conteritur, interiora in cinerem & fenum rediguntur, ideoque primo statim pœnitentia die cineres capiti aspergimus, quia pœnitentia nunquam est sine cinere. Hinc etiam David pœnitens *cinerem tanquam panem manducabat.*

Pœnitentia sunt illi carbones quibus in hymno Sabbatino suos aduri postulat Ecclesia:

*Lumbos jecurq; morbidum,
Flammis adure congruis.*

Adurite itaque adurite nunc, si sapitis, interiora vestra, suffumigate domum vestram tam salubri suffimento, exiccate quidquid humoris intus est; & nolite ultra, per salutem animæ vestræ,

Eph. 4. 27.

nolite locum dare Diabolo. Domus S. Euseb. Nierenberg de mirac. terra S. c. 25. Annae, in qua B. Virgo concepta est, nullum libidinosum, imò nec ullum uxoratum tolerat. Domus S. Thomæ Apostoli nullum infidelem; nam quicumque ejusmodi inhabitare eas tentarunt, atroci obitu è vivis erepti leguntur. In domum vestram per S. Communionem toties intrat Spiritus puritatis; ah! quomodo pati potestis ut tam sanctum habitaculum immundissimus Spiritus conspurcet! *Neq; in domo viri privati ferret quis porcum luto volutatum,* ait Chrysoſtomus. Et feremus ac patiemur tot ab Orco porcos in conclave coelestis Regis admitti? Non mirarer, si Deus in tam pollutam domum statim ignes, & flammam è cælo jaceret; ut Hispanum quendam fecisse narrat Gvicciardinus. Dux Borbonij, inquit, à Rege Galliarum transierat ad Imperatorem Carolum V. unde quasi rebellis suo Principi odiosus erat etiam ipsis Hispanis. Postulavit Imperator à quodam Hispano Nobili ex suis, ut Duci suum commodaret palatium. Cui ille: commodabo, inquit, quia majestas tua id petit; sed statim ac infamis ille inde exierit, ignem in ipsum injiciam utpote contaminatum ab habitatione scelesti. Romani flagitiosorum domos solebant evertere. Sic Cassij & M. Manlij Capitolini domus ob affectati Regni crimen everte leguntur; similiter M. Flacci, qui cum C. Graccho seditionem molitus fuerat. Domus verò Marcelli cujusdam nequam, qui in lupanaribus & lustris vitam egerat, propter atrocitiam sordesc; vitæ in macellum cessit. Quam

Chrysoſto:
quòd ubi i-
ra, &c.

Gvicciard:
l. 16.

V. Alex. ab
Alex. l. 3.
c. 23.

Quam multorum hodie domus ar-
dere & everti deberent, si semper ejus-
modi in Deo zelus esset! Quam saepe
Sodomæ & Gommorrhæ luderetur
tragædia! Et lusa quidem est aliquando
(licet specie nonnihil diversâ) in ci-
vitate Metensi, quæ speciali permisso
Dei ab Hunnis, propter incolarum sce-
lera, tota in cineres adeo redacta est, ut
nullus in ea locus inustus remaneret,
præter Oratorium S. Stephani Levitæ
& Protomartyris; de quo ita Grego-
rius Turonensis: *ajunt, inquit, prius*
quam hi hostes venissent, virum fidelem in
somnis vidisse, cum SS. Apostolis Petro &
*Paulo quasi conferentem Beatum Step-
hanum Levitam de hoc incendio ac dicentē:*
oro Domini mei, ut non permittatis obten-
tu vestro Metensem urbem ab inimicis
exuri, quia locus in ea est, in quo parvita-
tis meæ pignora continentur; sed potius
sentiant populi aliquid me posse cum Do-
mino. Quod si tantum facinus populi
supercrevit, ut aliud fieri non possit, nisi
civitas tradatur incendio, saltem vel hoc
Oratorium non cremetur. Cui illi ajunt:
vade in pace dilectissime Frater: Orato-
rium tuum tantum carebit incendio; pro

urbe verò non obtinebimus, quia Domini-
cæ sanctionis super eam sententia jam
processit, invaluit enim peccatum populi,
& clamor malitiæ eorum ascendit coram
Deo, ideo civitas hæc cremabitur. Sed
non si omnem è coelo ignem super u-
nam Diaboli domum, hoc est super
hominem peccato mortali pollutum,
demittat Deus, satis condignum intu-
lerit supplicium; æternum eam ardere
oportet, ut pro merito suo uratur,
quanquam ne sic condignè secundum
Theologos. O utinam hæc frequen-
tius cogitarem, & specularerem,
quàm mundam animæ nostræ domum
servare studeremus! Religiosus aliquis,
apud Ludovicum Granatensem, ut
sententiæ cujusdam præstantiam & u-
tilitatem commendaret, solebat dice-
re; velle se integrum librum conficere,
in cujus paginis omnibus aliud scribe-
ret nihil, quàm illam sententiam: at
longè melius fieret, ait Vir laureâ di-
gnus * si ex universis libris eraderen-
tur omnia, quæ in eis scripta sunt &
hæc una ubique inscriberetur gnome: *tit. peccat.*
Culpa mortalis tanta est, ut mereatur
æternam combustionem.

